

Új évfolyam kezdetén

Huszonkettedik évfolyamába lép lapunk, huszonkettedik éve annak, hogy A Munkát utjára indítottuk. Huszonkettedik éve hogy megszólalt e szerény vidéki lap hasábjain az a helybeli, a lap szerénységénél is szerényebb, írói csoport, melynek minden törekvése, álma, akarata az volt és marad, hogy független Magyarországon, önkormányzati szellemben, az emberi személyiség méltóságával, a lelkiismeret szabadságában és a szociális haladás akaratával élhessen Isten szolgálatára és a halhatatlan lelkek üdvére. Mily rövid is az eltelt idő a történelem mértékével mérve és mégis, éppen napjainkban, amikor félvilág másik felére roskad és még a levegőből is vér permetezik alá, érezhetjük, mily mondhatatlanul nehéz és keserves, igazán férfias önismeretet, helyzetérzést, elszántságot, sőt önfeláldozást igénylő hosszú időtartam lehet.

Huszonkettedik éve, hogy megindult lapunk, melyről mi és barátaink már akkor tudtuk és ennek kimondásával tartozunk önmagunknak, hogy sokkal több, mint csupán vidéki lapvállalkozás. Gondolat, ügy, elszántság egyszersmind és elsősorban. Aki ezekben a sorsdöntő, a nemzet jövőjét talán évszázadokra meghatározó időkben erre a gondolatra teszi fel életét, erre az ügyre bizza sorsát, ha mindjárt kis, szűk körre szorítva is, annak ugyancsak nincs rózsakból rakva fekvőhelye. Éjjelét aggodalmak látogatják s nappala szorongással teli. A nemzeti függetlenség, a magyar szabadság, a lelki és társadalmi önkormányzat ügyét mondták e hasábjok s mondani fogják mindaddig, amíg csak kötelességünket teljesíteni tudjuk. Érzésben nem volt és nincs számunkra alku; mert e megalkuvással önbecsülésünket, életünk értelmét, üdvösségünket alkudnánk el.

A Munka megindulásakor írtuk le e sorokat: „Kicsiny, kevés helyet mondhatunk magunkénak, de e kevés papírt, amíg tollat fog kezünk, azért és csak azért szántuk, amit lelkiismeretünk parancsol.” A sors olykor szorításába fogja a balandót és könnyörtelen beváltását sürgeti szavainak. Egészen hitvány, vagy hős leszel? — kiált feléje, aki talán akkor nem is tudta, milyen súlyos fogadalmat tett. Alólia azonban csak mardosó önvád és becsületének elvesztése árán szabadulhatna...

Kezdetől fogva tudtuk és tudjuk, hogy a nemzeti függetlenség csak akkor védhető és a vég-

ső nagy próbán csak akkor biztosítható, ha dolgozó szegény testvéreink ügyévé sikerül tennünk. Éppen ezért A Munka, sokszor tánmélységes szomorúsággal, de elnézett azok feje fölött, akik az idők megnehezedett járásával rutul cserbenhagyták a sokat szenvedett nemzetet és csak azokhoz szólott, akik nem felejtették el a magyar temetőt, a szent sírok ronthatatlan tisztaságú tanítását s akik a hazát akkor is tudják szeretni, amikor ez a szeretet gyönyör helyett gyötrelmet tartogat számukra. A magyar nép szociális felemelése, ennek minden anyagi és szervezeti feltételével, a magyar faluból kinőtt, új, vérben és lélekben magyarabb középosztály gondolkörének kimunkálása, a magyar munkásság minden erőszaktól ment, a meggyőzés és megértés eszközeivel való megtalálása, mindenfajta idegen áfium visszautasítása, elalkudhatatlan programja voltak e hasábjoknak. Itt, a reggelen, a napfénytől, a nemzetmentés és a nemzetrontó népáramítás közepette a magyar függetlenség, szabadság, lelki és társadalmi önkormányzat eszményeit egybekapcsolni iparkodtunk a szociális igazság és haladás ügyével. Sokszor éreztük érzésben is a „tragikus megkötöttséget”, melyről egy évvel ezelőtt és azóta is a cenzurával kapcsolatban a miniszterelnök is szólt, de tudtuk azt is: nem szabad, hogy mint történelmünk legszomorúbb napjaiban, e kettő meghasadjon, hanem azt akarjuk, hogy konkrétan is, itt és most egybeforrjon. S amint a népeket megrostáló idő nem virtuális vágyaik, hanem valóságuk szerint ítéli meg őket, akként hiszszük, hogy a nemzetrontó irányok leküzdése nem pusztán ellentmondáson, hanem azok erkölcsi és társadalmi legyőzésén, vagy ha lehet, meggyőzésén, de mindenképpen a teljes igazság megvalósításán múlik.

Hálás szívvel mondhatjuk el, hogy az a megértés és ragaszkodás, amire A Munka fennállása alatt talált, ezekben a megnehezült időkben is folyamatos. Nemcsak azokról beszélünk, akik kezdetől velünk jöttek, akik soha, a legnehezebb időkben sem, egy pillanatra meg nem inogtak, hanem csak azokról, akik felismerve végvári misszióinkat, igaz barátainkká, bajtársainkká lettek, de még azokra is gondolunk, akik először talán ködért lehajoltak, hogy megdobjanak, majd lelkiismeretük intésére lehajlásuk az igazság előtt és miszterion előtt való meghajlássá változott. Mindezekkel a barátainkkal

szemben, érezzük, egy kötelességünk volt és marad az, ami hitünk, lelkiismeretünk parancsa s változatlan akaratunk egyszersmind. Csak aki mindvégig kitart, az üdvözüli. Mi mindvégig ki akarunk tartani amellett, aminek elköteleztük magunkat. A magyar függetlenség és szabadság, a magyar haladás és önismeret, a helyes helyzetismeret, a hozzá méltó magatartás és helytállás hű és bátor vidéki munkásai akarunk lenni e szorgalmas, föld alatt és föld felett gépek zakatolásától éjjel-nappal visszhangzó város és környéke társadalmának.

Ugy lehet, még sötétebb na-

pok jönnek. Kizökkent a világ részleteiből s a kárhozatos kor nem tudja visszatérni azt. De a kozmosz törvénye nem az éjszaka s ha ma az is borul a világra, várni és munkálni kell a virradatot. „Sötét a világ, kell tűz, ha lobnyi, — Kell a gyújtáshoz mindig újból fogni.” A nagy viharban egészen parányi fény vagyunk csak, szentjánosbogárnyi, imbolygó fény, de nem „lopott fény”, melyre Petur bán azt kiáltja: „Jó éjszakát”. Jöjjön bár akármilyen sötétség, hitünk, szívünk világít és érezzük, felénk világítanak megértő, hű, bátor baráti szívek továbbra is! (— any.)

Magyar ujév az orkánban

Írta: Molnár Gyula.

Minden év alkonya temetésrendezésre emlékeztet, Koporsóba zárjuk, becsúsztatjuk a halálba vészt esztendő, de rendszerint nem könnyű ajtással, inkább örömteljes megkönnnyűléssel helyezzük örök nyugovóra. Ezen oly sok csalódást okozott mennyi bánatot, fájdalmat, gyászt szerzett mindegyik, mint a most letűnt év is.

Aztán szokásosan születésnapot ünnepelünk, bizakodó hangulatban az újév bölcsejénél. Hátba külföld lesz elődeinél s több boldogságot, szerencsét tartogat számunkra?

Hej, de az idén — valljuk meg — kissé mérsékeltebb kedéllyel fogadjuk az újév beköszöntését. Még a megcsontosodott derűlátók is bizonyos szorongó aggodalommal tekintenek a titokzatos 1944 elébe. Nem lesz-e ezeréves történelmünk legválságosabb esztendeje?

Világorkán tombol körülöttünk s pusztító dühével lassan felénk közeleg. Hazánk a béke, rend, legyelemezett szigete még, de távolról már villámok cikáznak s morajlik az ég. Ide ér-e a vihar dülő árja, vagy megkíméli-e határainkat a most kibontakozó 1944 esztendőben is, idejekorán megtorpanva? Erre vár választ minden töprengő magyar. A különféle badar jóslások ellenében csak azt tudjuk, hogy országunk, népünk, nemzetünk sorsa a Gondviselés kezében van.

Az egymást váltogató ujesztendők ujjongó életkedvet szöktetnek a várársolai a multak keserveit könnyen felejtő emberiség ernyedt lelkületébe. De most mintha a halál angyala ólálkodna dermesztően az 1944 év nyomában.

A halál angyaláról eszembe jut egy bolgár legenda. Az Ur parancsára a halál angyalának az égbe kellett volna felvinnie egy beteg munkás lelkét. Azonban a szerencsétlen felesége és gyermekei leborultak a lábai elé s oly szivettőpőn könyörögtek, hogy meghatódott a lélethen hagyta a nagyamu család kenyérkeresőjét. Pillanatokra kétségbe vonta az Ur végtelen bölcsességét is. Majd az Ur erélyes parancsára lemerült a tenger fenekére s egy követ hozott fel. Az Ur kívánságára összetörte a lán, szemmel alig látható flegem mozgott benne.

— Ki alkotta ezt a követ és ennek

a flegemnek ki adott életet s ki táplálja? — kérdezte az Ur.

— Te, ó Mindenható!

— Vedd tehát tudomásul, hogy én még inkább gondját viselem a saját képemre alkotott embernek. Mindenkinek életpályáját jószágom szabta meg. Menj tehát vissza a földre s teljesítsd akaratomat. Büntetésül pedig mátlól kezdve vak leszel, hogy ne láthassd, ki gazdag, vagy szegény, ki ifjú vagy öreg. És süket légy, hogy ne halljad a hátrahagyottak jajveszékeltő rimánkodását. Légy láthatatlan s néma, hogy ne vegyék észre jöttödet és ne tudj vigasztalni. S kitépem szívedet, hogy ne hasson meg semmi... (K. Gy.)

Azóta a halál angyala vak, néma, süket, láthatatlan, irgalmatlan. Kivált a világtörténelem mostani szörnyűséges orkánjában. Szerepe mégis tetemesen, de még gonoszabbul módosult. A csatareken nyíltan, sziszegve, zúgva, bömbölve hallatja már a szavát s kéjelegve arat csontkaszájával! A levegőben azonban sunyi alattomosággal jelenik meg, hogy sétáni kiméletlenséggel irtsd bombázóporral a védtelen, gyenge öregeket, nőket, gyermekeket is a szeretet eszméjének örök gyalázatára.

Magyar testvérek, készüljünk fel a legkeményebb próbaállásra ha kell, a kezdődő újévben, a tatárjárás és törökudulást átvészelt őseink példáját követve vállalva a legsúlyosabb áldozatokat s talán a vértanui sorsot is a kereszténység és a haza védelmében.

Dicső szövetségeseinket nem roppanthatja össze az idegpróba. Pedig legesebb városaik legértékesebb részei dőlnek romokba a megismétlődő bombázások nyomán s az ártatlan áldozatok ezreinek vére ömlik az utcákra és kőházakozokra.

Reménykedjünk, hogy ez a borzalmas sora elkerüli 1944-ben is drága hazánkat. De ha mégis, a becsületesség parancsa követeli, hogy szövetségeseink oldalán tartunk ki hűséggel a végéig győzelemig s ha elkerülhetetlen, mindhalálig is ragaszkodva hitünkhez és nemzetünkhez.

Csodatűkőr.

(Bemutató előadás. Acélgyári Olv.egylet 1943 dec. 25)

Elsőtől a terem... elül a lármá, kigyulladnak a rivalda lámpái és rávelitlik fényüket a piros plüss függönyre... a szemek a színpad felé tekintenek, a karmester ép most emeli fel pálcáját a kezdetét veszi a játék. Zengnek-bongnak az édes-bus melódiák, csak úgy simogatják szíveinket, pezsdítik vérünket, elandalítanak, vagy csodálatra serkentenek. Izgig-vérig magyar muzsika, tehetős modern magyar zene, Buday Dánes remekbe készült pompás alkotása, mely minden dicsőretet és elismerést megérdemel. Szétnyílik a függöny, elindul a történet. Babay József meleg, szívűből fakadt magyar mesejátéka. Mese, melyben sok a színből, sok az utalás a való élet apróságaira... mese, melyben ott szerepel a vénasszony, a fehér és fekete király, a királyok bolondjai és az udvari népek, a szerelmes leány és legény, a mágus, a hóhér, az udvari orvos, emberek, nagyok és kicsinyek, fiatalok és vénék. Egy kedves, hangulatos bohókás játék, az egész. A tarka virágos, bokros tópart, a fehér király napfényes... a fekete király sötét, misztikus udvara, a tiszta magyar falusi porta azok, ahol a cselekmény történik, s ámulva nézzük és hallgatjuk a pompás előadást.

A szindus, gazdag színpadi képek, a szebbnél-szebb ragyogó díszletek, az ötletes, ügyes színpadi megoldások, a határozó tények, színek, melyek az egyes jeleneteknek oly sok jelentőséget adnak, szinte elképzelhetetlen, a szó, az édes szépen szóló magyar mese és dal pedig füleinket bizsergetik, s szívünket simogatják, s akiknek ajkáról felénk szállnak ezek a szavak, szinte nem is játszó emberek, hanem élő kedves mesealakok, kik gyermekkorunk elhalvált boldog perceit idézik emlékeztetőnkbe, amikor edesanyánk mellénk ült, hogy álomba meséljen minket. Köszönet és bála a darab ügyes, hozzáértő rendezőjének, Vertich Józsefnek, ki ismét pár kellemes órával ajándékozott meg bennünket. Ezúttal is nehéz feladatot vállalt, ám ambiciózus munkáját most is siker koronázta.

A darab zenei betanítását Halmay György okl. egyh. k. r. nagy, középisk. énektanár végezte, aki kiváló zenekara élén az alkalommal is megmutatta, mennyire képesített és rátermett zenei egyéniség és nemcsak kitűnő karmester, de zenepedagógus is. Ugy az ő, mint zene-

karának fáradtságos, nehéz munkájáért őszinte igaz elismerés jár. A darab szereplői, számszerint harmincan, ezúttal is mind tehetségük legjavát nyújtották. Pónyi Mandi talán még soha nem volt olyan jó, mint ezúttal. Pojedák Nelly közvetlen, kedves, elragadó teremlése. Papp Ervin tüzes magyar legénye nagyon tetszett. Hangja igen kellemes. Décsey Gaby és Sokkai Jolán az eredeti falusi vénasszonyt képviselték tökéletesen. Mocsényi Sándor mint Halál aratott őszinte sikert. Az est egyik legjobb alkítása volt. Somoskőy István és Csetneki Sándor külön-külön minden dicsőretet megérdemelnék nehéz, de bála, hangban és modorban egyaránt jól eltalált játéku-kért. Jancsár Sándor és Viroszlák Lajos mint a nevetelés mesterei szorgoskodtak ezúttal is nem kis eredménnyel. Füzes Sándor alakítása az est legnagyobb sikerpontja volt. Megérdemelte a nagy nyíltszini tapost. Játéka bátor és magávalragadó. Godó Sándor is minden szerepkörben kiváló. Kedves öreg királyi apa volt. Percze Andor, Scholz Rezső, Molnár Gyula, Nagy Rezső egyenként mind egy-egy elsőrangú karakterfigurát hoztak élénk meglepő tökéletességgel. Jancsik Mihály igen szépen énekelt. Gáspár Pistike édes kis gyermekszereplő. Csics György, Kókény Gyula, Mikula József, Barcs Mihály szintén derekasan kitettek magukért. Kitűnő maszkjaik remekbe sikerültek. Behán Olga, Béres Teréz, Stér Magda, Herbacek Károly, Novák József, Pincsák Mihály, Messerschmidt Gyula, Németh Alajos kis szerepeikben is a gárda méltó tagjainak mutatkoztak.

A két mutatós táncbetétet Juhász Irén művésznő tanította be. Hozzáértő, tehetős munkájának a gyümölcse ott állt és aratott sikert a színpadon. A színpompás díszleteket Seress S. Péter I. és Kanyó I. készítették.

Amikor legördült a függöny és az utolsó akkordok is elhangzottak, gyermeki ajakkal rebegünk magunkban egy csendes köszönetet azért a jól sikerült, pompás szép játékért. Köszönetet a rendezőnek, a karmesternek, a szereplőknek a díszletezőnek, mindenkinek, akik számunkra ilyen kedves, szép mesét ajándé-

koztak ilyen egyszerű előadásban.

Ha véget ért a mese, megszokták kérdezni, hogy tetszett-e? Mi a mese-lőknek, minden mesekedvelő nevében,

akik ezt az előadást hallották, azt feleljük, igen, tetszett és máskor is meséljenek nekünk, mert olyan jó mesébe álmodni néha fáradt életünket! V.

Egy pillantás.

Most, amikor az ő év sirjánál és az újnak a bölcsőjénél állunk, alkalmas az idő arra, hogy a múlton eszmélődjünk és számot vessünk a jövővel. Meg is teszi ezt mindenki, de hogyan? Kevés kivétellel mindenki elajátja a maga kesergő számítását a múlt évről és megállapítja: a múlt a lehető legrosszabb volt. Nem kevésbé elkeseredett a jövővel való számottevés sem: a múlt év a lehető legrosszabb, de a jövő kilátásai még annál is rosszabbak. Mindenki megteszi a maga nyárszolgáti visszapillantását, kell azonban, hogy ezzel a pusztán érzelmi és érzékelés alapján meg nem okolt pesszimizmussal főszámoljunk.

A múlt év bizony, bevallhatjuk sok csalódást hozott külpolitikaiilag. Most egy éve nem így képzeltük el a jövőt. Kétségbeesésre azonban távolról sincs okunk még kevésbé jogunk. A háború nemcsak győzelmek sorozata, nemcsak akadálytalan menetelés előre, mert akkor nem is lenne háború. A háború két erős és élelkes fél vad párviadala, melyben egyszer az egyik, máskor a másik fél üt. Amennyit föl, ugyanannyit le is fordul a szerencse kereké. A mi katonáink becsülettel megtették kötelességüket, hogy a győzelem pillanatnyilag nem a miénk lett nem kötelességmulasztás, nem a katonáink hibáján múlt. Azonkívül ne felejtjük el, hogy a végső döntéstől még nagyon messze vagyunk, ami történt, az csak egy kis epizód a hatalmas világégesben.

De mindezek ellenére van-e jogunk kétségbeesni, sőt van-e jogunk csak kicsinyes panaszoknak is helyet adni? Egyáltalán nincs! A templomaink épke és zavartalanul folyik Isten tisztelete, gyáraink és középületeink épke, zavartalanul folyik a termelés és a közszolgálat, az állam érdekében, lakóházaink épke és zavartalanul folyik a családépítés és állata a nemzetépítés a családi otthonok melegében. Ezzel szemben Oszország értékei ezrei mennek veszendőbe, Hamburg lakóiak ezrei maradtak bajlétkalannul. Milyen alapon érdemelünk mi különös elbánást, mint ők, mivel szolgáltunk

rá, hogy Isten különös gondviselése eddig bennünket megőrizt a háború szörnyű borzalmaitól. Nem panaszsra, hanem különös bála és megelégedett örökre van okunk. De persze, akik csak az orrukig látnak, erről megelégedeznek.

Igaz, hogy itthon is elég súlyos a helyzetünk. Kevesebb van mindenből, egyes dolgok pedig egyáltalán nincsenek. Hát az ilyen panaszkodókhoz is lenne néhány komoly szavunk. Kevesebb a kenyér, kevesebb a zsír, minden kevesebb, az természetes. A mai világban, mikor a kollektív jelszavak, de távolból sem a mélyebb átérzések korát éljük, leokét kell adnunk az ilyen embereknek. A háború mindenkinek közös küzdelme, győzelemre csak kollektív akarát, elszántság és győzniakarás vezethet. Ki kell venpie tehát mindenkinek a részét ebből a küzdelemből. Katonáink mellett nekünk is kell tehát küzdenünk, ha másképp nem, áldozattal. A külső front harcát, a belső front egységes áldozatkésztsége támogatja és vezeti győzelemre. Minden áldozathozatal és lemondás ennek a gondolatnak a jegyében történjék és magasztosuljon hazaszeretetté.

Ezen kívül még egy biztos tudásunk és ebből fakadó kötelességünk van. Schütz azt írja, hogy a történelemben nincsenek végteljes szükségességek. A jövőt a jelen formálja és irányítja, tehát a mi kezünkben van. Nem kell fantázmagorikus béketeóriákat kieszelnünk, se kétségbeesnünk. Ami történni fog az fajtunk áll, minden úgy lesz, ahogy ér akarom. Ha mindenki magáév teszi azt a tudatot, hogy a jövőért dolgozik, a jövőt alakítja, de nem feledkezik meg a gondviselő Istentől sem, ki érdemeink szerint ad és von meg tőlünk mindent, akkor a jövő elé magabizó biztonsággal tekinthetünk és nyugodtan félretehetjük az okatlan kétségbeesést, nevezzük néven a gyereket: gyávaságunkat.

Ez a múlt kommentárja és a jövő ígérete. Nem jobb és nem rosszabb, mint bármely európai népnek, bármely háború deledőjén volt és lesz. Ha azonban magunkév tesszük az áldozatos és munkás hazafiaságot, a nagyvonalu hazaszeretetté.

Arany János versei: Szilveszter-éjen

A vén sirású baldokol:
Vigan tehát ágya körül!
Ki annyit sirba fektetett,
Most a sor ő reá kerül.
Hajrá fiuk! ez a pohár
Az elfolyt nyolcszáz ötvenért!
Kivan, — nincs egy nap bíja se' —
Bobó, ki többet is remélt!

Már ezt ledrűk, ugy a hogy,
A mi kevés még hátra van,
— Habár csak ellentétül is —
Virasszuk dal között, vigan.
Hajrá fiuk! ez a pohár
Ama békés türelemért,
Hogy a halandó ujba kezd,
Ha egy rossz ó ávet lemért!

Hányan vagyunk, kik a sorstól
Rongyot kapánk élet helyett,
Mégis, mivelhogy nincs külön,
Hordjuk biz azt, amíg lehet!
Hajrá fiuk! ez a pohár
A szenvedő emberemért,
Mely várva tür, csaldóva bísz —
S tui bírja élni a reményt!

Zörgetnek a ház ablakán:
Egy vak madár az, mely repül,
A törgeteg; — mint fű, esik!
Maradhat! tágasabb kívül.
Hajrá fiuk! ez a pohár
Azért, ki bujdokolva jár
És nincs, hová — egy ilyen éjt
Kibúzni — bajtáná fejét!

Mit bánjuk, hogy lejár az év!
Énekre ajk és táncra láb!
Használja, ki mozogni tud,
Ezt az előnyét legalább.
Hajrá fiuk! ez a pohár...
Föl a kehelyt, koccantsatok!
Csörgésre szóljon, hogy kikért,
És szóljon az, hogy hallgatók.

Vigan! az ő év baldokol,
Neveasunk, mint örökös, —
Pedig bizony semmit se hágy
Annak, ki végpercét lesi.
Hajrá fiuk! ez a pohár
Az évert, mely kiszenevede;
Emléke fónn lesz holnap is...
Egy kis mámor futó köde.

(1850)

Év kezdetén

(Egy ismeretlen poéta dolgozóársul költ magd)

Uj esztendő... patvarba uj!
Mindössze is csak fejlelé:
A régi rosszból toldozza
Uj rosszat a gondviselés.
Hogy töltem el, oh jémini!
Ezt a negyedfélszáz napot:
Legyen szives megküldeni
Szerkesztő, kérem, a lapot.
Igaz, nem fizettem elő,
Nem, mert ha volna sincs miből,
De főlcsepok költőrek és
Teremtek majd, a semmiből.
Hátha kiül még, hogy zseni
Az ész, mely bennem hallgatott!
Legyen szives megküldeni
Szerkesztő, kérem, a lapot.

Majd irok önnek szépeket,
Aranyat ér minden sorom,
Hogy elbámul belé, ha él.
Poésens preceptorom,
Ki azt mondá, ökor vagyok
S a szégyenpadra lecsapott.
Legyen szives megküldeni
Szerkesztő, kérem, a lapot.

Majd irok én, bárhogy veszi
A kritika, uj ostrom;
Ha mondja, rossz: „igen, de sok!”
E szóval őt letorkolom;
Mert minden istenadta nap
Firkantok egy új darabot.
Legyen szives megküldeni
Szerkesztő, kérem, a lapot.

Mi is hiányzik énnekem
A végre, hogy költő legyek?
Csizmám lyukas és vállamon
Alig van egy rossz köpönyeg,
Fésülhetetlen a hajam,
Ingem silány, szennyes gyapot —
Legyen szives megküldeni
Szerkesztő, kérem, a lapot.

És tárgyam — ah, őn látja, van
Tárgyam unos — untig elég,
Kivált enbálványom körül
Forogva, mint malomkerék.
Hisz kit ne érdekelne az:
Lencsét evém-e, vagy babot?
Legyen szives megküldeni
Szerkesztő, kérem, a lapot.

Ugy van! magamról is tudok
Beszélni sok épületet:
De hát milyen nagy a világ!
Tárgyat csak az nem lel, ki rest.
S őn e kutya világra úgy

Haragszom! mert megharapott.
Legyen szives megküldeni
Szerkesztő, kérem, a lapot.

Egy árva példányt!.. Oh, ha-én
Egy tisztelet-példányt nyerek:
Megköszöni egész vidék,
Minden rangbéli emberek.
Mert lássa, hozzánk egy se' jár
S ez oly keserves állapot!
Legyen szives megküldeni
Szerkesztő, kérem, a lapot.

Irén is többször mondta már,
Irén, e kedves kis papucs:
„Mit olvasunk a télen át?
Ah, nem fizet elő apus!”
Pedig „Irénhez” irok én,
Amilyet őn sosem kapott.
Legyen szives megküldeni
Szerkesztő, kérem, a lapot.

Sőt a nagyságos asszony is
Felhozta szóval a minap:
„Az ember újságot se lát,
Mióta nincs a régi pap.”
Ezért kimondhatatlanul
Sajnálja is szegény papot.
Legyen szives megküldeni
Szerkesztő, kérem, a lapot.

Oh, mennyi vágyteljes kebel —
Hány szomju lélek öre néz!
Őné a felelet-teher
És e teher igen nehéz:
Miképp fog számot adni őn,
Ha majd felelni kellamott:
„Miért nem szokta küldeni,
Szerkesztő, ingyen a lapot...?”

(1851)

és bizunk Istenben, a múlt megnevesül a jövő megazébul, magunk pedig szilárdan állunk a múlt és jövő harcainak háttérpályáján.

V. György.

Hírek és különféle

Szilveszter felé.

Az örök háborús Szilveszter felé közeledünk, szinte önkéntelenül arra gondol az ember, hogy ugyan mi okuk is volt, az embereknek valamikor, úgy harminc-negyven és még több éve, boldogan bucsuztatni az ő-évet és a jövőmennyiség eufóriájában köszönteni az újat, holott az egyik csak olyan volt, mint a másik, — a beköszöntő évtől sem kellett több jót várniok, mint amennyit utólag megkaptak az elmúltól. A szilveszteri vigadás is olyan hagyomány, amely jobb időkből maradt ránk, de értehnél, tartalma talán csak mi, mai emberek kezdjük sejtetni, hiszen kinek volna több joga örülni, hogy megint elmúlt egy esztendő, kinek volna több oka, reménységgel indulni neki az új évek, mint nekünk?

Ha azonban valamely hagyomány új értelemmel, tartalommal felik meg, az embereknek is másképp kell élniök velé, mintahogy elődeik tették. Amit a vajdák világ államférfiai, bármelyik oldalán, a háboru vérzaporából lecsapódó új emberi és társadalmi rendről beszélnek, annak már most is és a legkövetkezőbbi vonatkozású dolgokban is éreztetnie kell hatását, — az „értékek átértékelése” már ma kezdődik el, szemünk előtt és bennünk magunkban, ahogy hagyományunkhoz ragaszkodva igyekszünk őket új lényeggel megtölteni. A háboru után megújuló emberi élet és rend leggyorsabb és legszerencsésebb megfogalmazása talán ez volna, mindenben ugyanazt csinálni, mint eddig, de mindent egészen másképp.

Hogy ez miért épp a karácsony előtt jut eszembe? Nyilván azért, mert igaz jelleppé, nemcsak az egyén, hanem a főmeg, az egész világ sorsfordulójának szimbólumává csak ezekben az időkben válik két esztendő találkozására és ha valaha, akkor most kell, túl a vigasságon és feledtető reménykedő jókedvén, az ő-év-komolyan figyelmeztető szavát is megértenünk. Mit mond a mai embernek a mai szilveszter? Azt, hogy amikor kegyelemben elbocsátja az ő-évet mindenki mindent felejtessen el, csak önmagának semmit, — mielőtt ádandó magát a szilveszteri jókedvnek, egy pillanatra vessen számot önmagával és ne találjon mentséget egyetlen olyan cselekedetére sem, amellyel embersége ellen vétkezett. Az előtte megnyitott új esztendő pedig ne csupán reméljen mindent, maga is váljék tettel tényezőjévé annak, hogy reménységei valóra váljanak, de ezekkel a reményeivel mint szerény

mozaik-kocka illeszkedjék bele a világ, az emberiség vágyatnak, igényének, reménységének nagy és általános képébe. Számotvetni és jövőtenni, — a Szilveszternek ezt a komoly és magányos szertartását csak mi kezdjük megismerni, mai emberek és az minden bizonytalanságban, valószínűbben megmutatja, mit várhatunk az új esztendő, mint az éjjeli ólomöntés annyi szeszélyes babonás figurája. — y — n.

Lapunk munkatársainak, barátainak, előfizetőinek, hirdetőinek és olvasóinak boldog és áldásdus újévet kíván a Szerkesztőség és a Kiadóhivatal.

Városunk új polgármestere. Lapzártakor értesülünk, hogy dr. Ráthgy Béla Máramarossziget polgármesterét a belügyminiszter a közszolgálat érdekében Salgótarjánba polgármesternek áthelyezte.

Előfizetés. Felkérjük t. előfizetőinket, hogy úgy hátralékos, mint előre esedékes előfizetési díjaikat rendezni szívesek legyenek, mert az Országos Magyar Sajtókamara az előfizetési díjak hitelezését megtiltotta. Vidéki előfizetőink a 28.744. számú postatakarék csekkszámokra (számlatulajdonos A Munka sajtóvállalat) fizethetik be, míg a városban az előfizetési díjak beszedését lapkihordónk végzi.

Előléptetések a vállalatoknál. A Salgótarjáni Köszénbánya R. T. központi igazgatósága C. ató Imre bányász- és Kőművelő Tibor gépész főfelügyelőket h. igazgatókká, dr. Martényi Ferenc vezető főorvost igazgató-főorvossá, vitéz Miskey Kálmán bányász- és Wabner Aladár gépész-felügyelőket főfelügyelőkké, Váray Rezső, Bauer Géza bányász- és Palla Zoltán erdő-főmérnököket felügyelőkké, Gräser Emil, Hochberger István, Johann János, Kollár Ferenc, Kürschner Ferenc, Mateidesz István és Tóth Béla segédtitkárt adm. tisztviselőkké, Farkas Pál és Hochberger Gyula műszaki segédtitkárt műszaki tisztviselőkké léptette elő.

A Budapest-Salgótarjáni Gépgyár és Vasöntő R. T. központi igazgatósága Rapaty Dezső műszaki tisztviselőt főfelügyelővé, Kemenes József és Néder Imre tisztviselőket pedig intézőkké léptette elő. Gratulálunk!

Dr. Figus Béla v. főjegyző újévi üdvözlések megváltása címén 20 P-t adományozott a Szt. Erzsébet Nőegylet segélyezési céljaira.

A bányaiskolák karácsonya. A bányatársulat a régi szép szokást, az iskolás gyermekek karácsonyi megajándékozását az idén újra felelevenítette. Ezúttal a bányászok hűbérjei voltak a jótékony lelkek, akik Korompay Lajosné vezetésével buzdították, hogy a Schmidt Sándor vezérigazgató e célra adományozott 3 ezer pengő kibővülve minden egyes gyermek örömeire szeretet csomaggá alakuljon át. — Ugy a központi — mint a vidéki bányaiskolákban a tanszék által rendezett emelkedett szellemű karácsonyi ünnepélyek keretében történt a szeretet-csomagok kiosztása. — A központi iskola szokásos magasnívójú ünne-

pélyét az idén egy népi bellehemes játék előadása tette még élvezetesebbé. A székellybéli bellehemesek játékát adta elő kedves közvetl. nésszel 5 gyermekszereplő. A játékba érkeztetül betoldott 8 ösere-detű magyar karácsonyi ének is a magyar népi kultúra szeretetét és fontosságát hangsúlyozta ki. Az új magyar zene szel-lemben működő gyermekkar 3 és 4 szó-lamu énekeivel a magyar énekkultúra legnemesebb irányu művelését célozta és annak becsületes szeretetét sugározta a hallgatóság és a csillogószemű magyar bányász-gyermekcsereg lelkébe. — A gyermekek és szülők öröme — amint halljuk — fokozza az a tömeg cipő és ruha ajándék, melyet Korompay Lajos főtanácsos nemesszivű elhatározásából az erre rászoruló gyermekek számára kapnak karácsony előtt és után. — Még egyet! A bányánál ujjonnan alakult Szt. István Bajtársi Egyesület minden bányaiskalma-zottat összefogó nemes szelleme indította el az egész karácsonyi akciót. Ez az egysé-ges magyar szellem kiépítésében fontos lépéscsök. Ezért köszönet és dicséret illeti azokat, akiknek lelkében a nemes gon-dolat megfogamzott.

Esküvő. Mihályi Magdolna és Moyzes József 1944. január 4-én d. e. fél 12 órakor tartják esküvőjüket a főplébá-nia templomban (Minden külön értesítés helyett.)

Hadirokkant temetés. A baleset által meghalt Botos Dezső 75%-os hadirok-kant december 24-én temették el nagy részvét mellett a hadirokkantok és tűz-harcosok küldöttségének jelenlétében. A koporsó a tűzharcosok leplevel volt lebo-rítva és sok virág vette körül. A sírnál a hadirokkantok és tűzharcosok nevében Vastagh György bucsuzott.

Nyugtázás. A városunkban Szlá-dik-Fekete nyomda által karácsonykor a bejtársi szolgálat után felajánlott 100 pengőtel felerészben a hősi halált halt Barta József 6 éves kis fia és felerészben az ugyancsak hősi halált halt Simon Sándor 13 éves polgári iskolás fia kapta meg segélyképen.

Minden háztulajdonosnak és jóakaróknak: **BOLDOG ÚJÉVET KIVÁNK SZITÁR DÁNIEL** kőművespró-mester.

Pásztorjáték. Az Északi Feren-ces Plébánia az acélgyári iskola növendékeinek közreműködésével egy igen jól sikerült pástorjátékot rendezett A Kul-túrha diszertmet szépen megtöltötte az érdeklődő közönség. A kedves, hangulatos, kis darab sok-sok melegséget lopott szíveinkbe, s átszellemült lélekkel figyel-tük a szereplő gyermekek ügyes, moz-galmas játékát. Mind a két felvonás ügye-sen volt beállítva és hatásosan állottak előttünk az egyes képek. Különösen a második felvonás színes tömegjelenete kellett nagy hatást! Minden szereplő ki-telt magáért és megérdemelte a zúgó tap-sot. A rendezés nehéz sikeres munkájá-ért P. Rókus atyának jár őszinte elismerés, még az énekszámok betanítását Ros-tár László végezte el igen ügyesen. Szíve-sen látnánk más alkalmakkor is ilyen ne-mes, szép előadást.

Újévi üdvözlések megváltása címén Néder Imre gépgyári intéző és Koppany István bányaintéző 20—20 P-t küldöttek be a városi szociális ügyosz-tályához egy-egy szegénysorsu hadiárva megsegítésére.

A Magyar Élet Pártja kerületi titkársága ezúton kíván tagjainak boldog új esztendőt és újévi üdvözlések megvál-tása címén 20 pengőt juttatott a Szent Erzsébet Nőegylet szegényügyi céljaira.

Karácsonyi ünnepély a köz-ponti bányakórházban. Bensőséges és szép karácsonyi ünnepélyt rendeztek a bányakórházban a szenteste délutánján, melyen igen népes közönség jelent meg, hogy együtt örüljön és könnyezzen a meghatódott betegekkel. Az ünnepély ka-rácsonyi énekekkel kezdődött, melyet az alkalmi ének és zenekar adott elő szép betanulással. Majd Ferencz István espe-res plébános mondott magas szárnnyalau beszédet, vigasztalva az itéleti kiadé sze-

MINDEN VÁRLÓMNAK, MEGRENDELŐMNEK ÉS BARÁTOMNAK EZ UTON KIVÁNK **BOLDOG ÚJÉVET** **VÉGH KÁLMÁN** nyomdatulajdonos, könyv és papírkiosztó.

retetével a betegeket. Csillagó, könnyes szemmel mondott egy beteg köszönetet a vigasztaló és bátorító szavakért. Dregovics Edit, Kaczander Öcsike, Mazur Irén és Gábel Mimi szavatai tették még ben-sőségesebbé és melegebbé az ünnepélyt, melynek méltó keretét adott az alkalom zene és énekar nagyon bájosan előadott több énekszáma. A lélekkel és szívvel megrendezett ünnepély dr. Martényi Fe-rencz igazgató-főorvos érdeme, aki az ápolónéknél karöltve szorgoskodott, hogy felejtethetlenné varázsolja a bete-geknek a háborus karácsonyt. Az ünne-pély után minden ápoló egy nagyon szé-pen felszerelt szeretet csomagot kapott. Isten áldása legyen azokon, akik ennyi könnyet tudtak jó szívvel letörölni.

EZUTON KIVÁNK FŐSZERKESZ-TŐNKNEK, SZERKESZTŐNKNEK ÉS KIADÓ-HIVATALNAK BOLDOGABÓK ÚJ MAGYAR JÓ-VENDŐT. A NYOMDÁSZOK.

1943 regénye. Zsembery Árpád Iroda és Magán-szolgálat hirdetési vállalat, könyvkiadó, könyv- és lapterjesztő cég kiadásában, 1944. elején megjelenik „1943 regénye” című riportregény, mely-ben hírlapírók, politikusok, közigazdászok, sportemberek, színészek, képzőművészek, stb. színesen beszámolnak az 1943. év eseményeiről, amelyek egy keretben ha-talmas, regényszerű mozaikképet adják az év történetének. A könyv mintegy 600 oldal terjedelemben, iparművészeti fatokban, szóval úgy külsőben, mint bel-sőben újszerűen jelenik meg. Bolti ára 30 P. — Lapunk előfizetői és olvasói számára a könyvkiadó 33 százalékos kedvezményt biztosít a 30 pengős könyv-kereskedői árral szemben, ha az alábbi, bekeretezett bon nak kivágásával a ki-adóhoz való beküldésével a könyvet már most előre megrendelik. Lapunk barátai-nak, előfizetőinek és olvasóinak ezen előzékeny kedvezmény igénybevételét a legmelegebben ajánljuk.

Bon

P 10. — azaz Tíz pengőről, amit az „1943 regénye” 30 pengős előfizetési díjában elfogad a könyv kiadója? Zsembery Árpád, Bpest, Hermina-ut 41

Evangélikus Istentiszteletek az év-fordulóján: Salgótarjánban 6 év este, 5 órakor, újévnapján d. e. 10 órakor isen-tisztelet és urvacsoxa, d. u. 3 órakor ábi-tat. Zagypapálván 6 év d. u. 4 órakor és vasárnap d. e. fél 9 órakor. Somos-kőújfalun újév napján d. e. fél 11 órakor Karácsony napján d. u. 3 órakor.

Megalakult Gyöngyösön a Mátavidéki Bélyeggyűjtők Egye-sülete október 31-én. Elnöke Miha-lovits Géza ny. m. kir. alezredes. A bélyeg ma már számottevő nemzeti va-gyont jelent, éppen ezért elsődrendű érdek a bélyeggyűjtés híveinek megszervezése. Az Egyesület célul tűzte ki maga elé a Mátra vidéken lakó bélyeggyűjtők egy-táborba való tömörítését és mindenben hozzá kíván járulni gyűjteményük és szaktudásuk gyarapításához. Az egyesí-let a gyöngyösi tagok részére minden hé-ten összejövetelt rendez, a vidéken lakó tagokat pedig körlevelek útján állandóan értesíti az időszerű tudnivalókról. Kész-séggel ad továbbá mindenben felvilágósi-tást, és vállalja tagjai részére az újdön-ságok és egyéb bélyegek beszerzését. Írás-beli érdeklődésre készséggel küld ismer-tetőt az Egyesület vezetősége. Címe: Gyöngyös, Postafiók 122.

Hirdessen

„A MUNKA” politikai hetilapban.

A „Közellátási Értesítő” legutóbbi száma a következő rendeleteket tartalmazza:

A m. kir. minisztérium 5570/1943. M. E. számú rendelete a lei- és tejszínzárítási kötelezettség meghosszabbítása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter 59400/1943 K. M. számú rendelete az illatszerek, kozmetikai készítmények és Drogériacikkek legmagasabb viszont-eladói és fogyasztói árának megállapítá-sáról. sz. d. 31100/1943 K. M. számú ren-delet módosítása és kiegészítése tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter 49800/1943. K. M. számú rendelete a kocsikenőcsők, a gépszírok (gépkenő-csők) és a magas cseppenéspontú gépszí-rok (gépkenőcsők) legmagasabb gyári vi-

szonteladói és fogyasztói árának megál-lapítása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter 58600/1943 K. M. sz. rendelete a hűtőházi díjak szabályozása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter 55200/1943 K. M. sz. rendelete a paprika őrlési díjának megállapítása tárgyában kiadott 44700/1943 K. M. szá-mú rendelet kiegészítése tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter 55100/1943. K. M. számú rendelete a fűszerpaprika nagy és kiskereskedői árának megállapítása tárgyában kiadott 44200/1943 K. M. számú rendelet kie-gészítése tárgyában.

Új rendszabályok a kerékpár gyártásában.

Biztosítják a használt gumik új gumikra való átcserélését.

Az illetékes anyagellátási tényezők már a múlt esztendőben szabályozták a kerékpárgumik átcserélését. Az eddigi rend az volt, hogy akinek új gumira van szüksége, a használt gumi beszállgatása ellenében vásárolhatott.

Az olaj- és benzinkorlátozások következtében megnövekedett a kerékpárosok száma. A kerékpárnak alig van fenntartási költsége, kelő közlekedési gyorsaságot biztosít tulajdonosának. Főleg a kis- és középkeresetű dolgozók élete van hozzákötve a kerékpárhoz, tíz- és tizenkét közlekednek rajta lakásuktól munkahelyükig. A sok kézbesítő, kihordó, küldő, kifutó, mindannyian kerékpárt használnak. Értéket, hogy az illetékes tényezők mindent elkövettek, hogy elsősorban a dolgozó kerékpárosok gumiszükségletét biztosítsák.

Az anyaghivatali intézkedések során a többek között úgy rendelkeztek, hogy csak annyi új kerékpárt szabad gyártani, amennyit a kötött gumigazdálkodás idején ábronsokkal fel lehet szerelni. Így akarták elejét venni annak, hogy az új kerékpárok számát főlegesen mértékben felduzzassák és hogy új gumit csak új kerékpár vásárlása esetén lehessen szerezni.

A dolgozó kis- és középkeresetű néposztályok köréből mindgyakoribb mos-tanában a panasz, hogy cseregumi ellenében sem lehet egyes vidékeken új gumit vásárolni, a kereskedők egy része csak azokat a vevőket szolgálja ki új ábronccsal és tömlővel, akik új kerékpár-vázat vásárolnak.

A panaszok alapján megindult ellenőrző vizsgálat megállapította, hogy sokkal több kerékpárváz került forgalomba, mint amennyi gumi rendelkezésre áll a kerékpárok felszereléséhez. A kereskedők egy részének magatartása következtében igen sokszor kénytelen volt a kerékpárábronsra és belső gumira szoruló méregdrágán új kerékpárvázat is vásárolni.

Mint értesülünk: az Anyaghivatal illetékes osztálya erélyes kézzel teremt rendet a felárakra, illegális piaci forgalomra számító kereskedők ellen. A kerékpárgumi-ellátást újra szabályozzák a közeljövőben és lehetetlenné teszik, hogy egyes számító kereskedők a közönség helyzetével visszaélhessenek. Az ide vonatkozó új rendelkezések rövidesen megjelennek a kerékpárt nélkülözni nem képes kis és középosztálybeli dolgozók örömeire és meglegedésére.

Pattanásai vannak?

Használjon Szücs-féle BUBI arcszeszt, amely megszünteti pattanásait és az arc bőr zsirosságát!

Szeplős, májfoltjai vannak?

Használja Szücs-féle hámlasztó kenőcsöt, amely arcát fehérré és bársonyossá teszi! Kapható:

Szücs Róbert

„Magyar Korona” gyógyszerárán!

SPORT

Visszapillantások az SBTC őszi szereplésére.

Amikor Szent István napján megindultak a Nemzeti Bajnokság küzdelmei, városunk sportszerető társadalmának reményét fűzték kedvenc csapatának szerepléséhez. Sokan azt hitték, hogy az SBTC a meginduló küzdelmekben egy átszervezett csapattal fog indulni. Az egyesület vezetőségének arra irányuló törekvése, hogy legalább egy jobb szélsővel erősítse meg a csapatot, meddő maradt. Nem volt más bátra, mint a meglévő játékos gárdából egy olyan csapatot összehozni, amelyik méltóan tudja majd képviselni városunk színeit az ország legjobb-jai között.

Ez a nagy és felelősségteljes munka Pákozdi László edzőre hárult. A többes-rős magyar válogatott játékosból lett fiatal edző nagy szakértelemmel és kedvvel fogott a munkához. Mindig az lebegett szeméi előtt, hogy az elmúlt bajnoki idényben elért szép eredményt, ha nem

is tudja az ideai szerepléssel tetézní, legalább a múlt színvonalán tartsa. Most, amikor befejeződtek a bajnoki küzdelmek, megállapíthatjuk, hogy munkája nem volt hiábavaló, mert csapata a bajnoki táblán csak rosszabb gólaránnyal került a 7. helyre.

Az elmúlt idényben a csapatnak igen sok nehézséggel kellett megküzdenie. Elsősorban szélsők nélkül volt a csapat, másodsorban az idény kelles közepén vezető emberek cserélődtek ki, amelyet egy csapat feltételül megérez. A Salgótarjánban lejátszott Nagyváradi—SBTC mérkőzés nagyszerűen szerepelt a csapat. Ezen a mérkőzésen akkor az első és második helyezett ütközött meg. A csapat kikapott és ezután mintha elhagyta volna szerencse csillaga. Három mérkőzést egymásután veszített el. Sokan aggódni kezdtek a sikertelenségük miatt. Csapatunk azonban nem hagyta magát és vál-

takozó sikerrel ugyan, de a végén mégis bebiztosította magának az öt megillető helyet.

A megerőltető küzdelmek után még egy Magyar Kupa mérkőzést is le kellett játszani Budapesten a Vasassal. Ez a mérkőzés is szép sikert hozott, mert a Vasasokkal saját otthonukban tudott a csapat döntetlen eredményt elérni, amely biztosította számára a küzdelmekben való továbbjutást.

Használt ajtók és ablakok eladók

megtekinthetők OMILYÁK vendéglőnél, Liget utca.

Adok és veszek

Játékosai tehát derekasan küzdöttek. Nádasdi és Szabó II. jószemű kapcsoknak bizonyultak. Simonyi—Kiss hátvéd pár jó rugó és pompás érzékkel szerelő játékosok. A védelem oszlopa a fiatal Debreceni volt. Korszerű labdarugást játsza, igazi kullancs. Jól fejel, jól passzol és ami a fő, jól szerel. A két szélső fedeztet Szabó I. és Bogár jó szereplésén nem egy mérkőzés sorsa dőlt el. Mind a két játékos nagyon hasznos tagja a csapatának. A csapat sebezhető pontja a jobbszélső helye volt. Itt szerepelt Kovács, Balázs, Kanyó. Mindhármán megtették kötelességüket. A csatársor három belső tagját Csiberdát, Vincét és Lackót együtt kell említeni. Mindenkori Lackó volt a támadások előkészítője, melyet Csiberda és Vince sokszor tudtak sikerrel befejezni. Mind a három fiatalember pompás labdarugó. A bal szélső posztion két embert láttunk. A fiatal Puskást és Trenkát. Puskás mindenkori a hatalmas ballábás lövéseivel tűnt ki és nagyon sokszor okozott örömet a nézőknek. A keleti fronttól kora nyáron hazajött Trenka csak nehezen tudta visszanyerni régi formáját. Az idény végével azonban bebiztosította helyét a csapatba. Gyors, megbízható jó játékos.

Sajnálattal vettük tudomásul, hogy az egyesület fiatal és agilis edzője, Pákozdi László megvált az egyesületől. Keze alatt nagyott fejlődött az SBTC Reméljük azonban, hogy az az új edző, aki majd tavaszra fogja vezetni a csapatot, szintén fog rendelkezni olyan adottságokkal, hogy a reábizott csapattal további sikereket tud elérni városunk sok sok szurkolója örömeire.

Birkózás

A „Magyar Szó” folyó hó 28. számának sportrovatában megjelent egy cikk, melyben a 19 éves roppant erős Növényi Norbertől, a legtehetségesebb magyar fiatal birkózóról ír. ki január 2-án a Sportcsarnokban összecsap a legerősebb magyar birkózóval, Richetzkivel. Ezt az összecsapást a műsor kimagasló eseményének hirdetik.

Amikor ezt a cikket olvastam, mondja Gáborfi, a jeles tarjáni birkózó edző, mindjárt arra gondoltam, hogy a 19 éves igen erős és tehetséges Növényi Norbertnek, kiról Tasnády J. volt birkózó Európa-bajnok azt állítja, hogy a legtehetségesebb magyar fiatal, aki mostanában „szőnyegen szerepel” van egy nagy ellenfele, kivel sajnos eddig még nem került össze.

... Ez a tehetséges és szintén igen erős 19 éves fiú nem más, mint Simonyi (Schiánszky) Gusztáv a SSE kiváló versenyzője, kinek 1941 óta ifjúsági és leventebajnokságokon még nem volt komoly ellenfele és mindig fölényesen győzött. Igen s z e r e t n é m, folytatja G á b o r f i, ha Salgótarjánban sikerülne megrendezni, akár görög-római, akár szabadfogású birkózásban egy Simonyi—Növényi és Richetzké találkozót, mert merem állítani, hogy a mi Simonyink csinálna meglepetést. Simonyi ellen nem igen durvulhatna Richetzké, ugyanis Simonyi mellett hogy igen erős, még eszes

is, higgadt és bámulatosan szívós. Etem legszébb versenye lenne ha e találkozó létrejönne és tudom, hogy Pesten is felligyelnének Simonyira, kinek tragédiája, hogy vidéken nincsen ellenfele. Ha kissé túlzottnak is látszik de merem állítani, hogy a vad Richetzkéből „kezes bárányt” csinálna Simonyi. Reméljük, hogy ez a találkozó rövidesen létrejön és nemcsak a jeles Gáborfinak, hanem az egész tarjáni sportszerető közönségnek válna valóra a titkos óhaja, hogy egy vérbeli igazi sporteseménynek legyen tanuja... Richetzké—Növényi—Simonyi találkozónak, mely nap sokáig emlékezetes maradna a birkózók híveinek.

IRDESSEN!
A MUNKA
POLITIKAI HETILAPBAN!

A leventék is résztvesznek a honvédség ünnepein. A honvédelmi miniszter körrendeletben intézkedett, hogy a honvéd csapatok által rendezett ünnepségeken és tiszteletadásokon a honvédséggel együtt a leventefiújak is, minél gyakrabban megjelenjenek. Elrendelte, hogy a honvéds csapatok által rendezett hősi és egyéb ünnepségeken; tiszteletadásokon a helybeli leventecsapat — a leventeszünidőkön kívül — minden alkalommal, legyen részt, a rendezésről pedig az ille-

Tartsuk be szigorúan a légvédelmi előírásokat.

tékes honvéd-parancsnokság idejében értesítse a levente-parancsnokságot és vele egyetértésben járjon el. A leventeszünidőkben (karácsonykor, husvétkor és nyáron) a leventecsapatok csak a vasár és ünnepnapokon megtartandó ünnepségeken kötelesek résztvenni. A Leventék Országos Parancsnoka a miniszteri körrendeletet parancsban is közzétette azzal a felszólítással, hogy kitüntető intézkedés jelentőségét minden levente érezze át és az ünnepségeken tanúsítson a leventékhez méltó példás magatartást.

Támogasd a Vöröskeresztet

APOLLO MOZGÓ

December 31-én, pénteken
4, 6, 8 és este 10 órakor.
1944. Január hó 1-én.
szombaton 1, 3, 5 és 7 kor,
vasárnap 1, 3, 5 és 7 órakor,
hétfőn 3, 5 és este 7 órakor.

1 SZOKNYA 1 NADRAG

Fősz.: Latabár, Csikós, Turay,
Csontos, Mály és Mihályi.
Kieg.: Magyar és Európa
világhíradók.

kedden 5 és este 7 órakor,
szerdán 5 és este 7 órakor,
csütörtökre 3, 5 és 7 órakor.

Közkíváncsi! Csak 16 éven felülieknek!

LIDÉRCFÉNY

Fősz.: Kristina Söderbaum,
Eágen Klöpfer és Paul Klinger.
Kiegészítés: UFA híradó!

VENNÉK ZONGORÁT VAGY PIANINÓT

sürgősen készpénzért. Budapest
Porosnyi ut. 1. vízfűg-
let. Telefon: 11 — 59 — 34.

Nyomdatulajdonos: Végő Kálmán.